

DVASIOS ATPAŽINIMAS

 Mūsų Dangišskasis Tėve, norėčiau išsakyti, jei tik sugebėsiu širyti, ką savo širdyje jaučiu Tam, Šventų Sventčiausiajam, atėjusiam į žemę atpirkti tokį nusidėjėlį kaip aš. Ir esu tikras, jog šie čia esantys tarnautojai jaučia tą patį—kad Tavo malone mes tapome šios sandoros, kurią Tu sudarei su Adomo puolusia rase, tarnautojai. Ir mes esame čia ši rytą, Tėve, susirinę ne kitam tikslui, o tik, kad žinotume, kad studijuotume, tai yra, kad sužinotume Dievo valią ir ką mes turime daryti, kad Kristus taptų realus šios kartos žmonėms. Tikrai žinodami, kad Teismo dieną mes stosime šios kartos akivaizdon. Ir, būdami tarnautojai, mes būsime teisėjai. Ir tiems žmonėms, kuriems mes kalbėjome, jų požiūris į Žodį, kurį mes jiems skelbėme, nulems jų Amžinąją paskirtį. Taigi, Viešpatie, tą dieną mes nuteisime arba išteisinsime tą kartą, kuriai pamokslavome.

² Tėve, Dieve, prašau Jėzaus Vardu, neleiski mums ištarti nė vieno neteisingo žodžio. Tačiau tegu mūsų širdys būna tyros, o protai atviri, kad galėtume priimti Tavuosius dalykus, kad rytoj galėtume imtis įvairių darbų ir—ir kad būtume geriau pasirengę savo susitikimui su Tavimi širyti. Suteik tai, Viešpatie. Ar neateitumei, ar nebūtumei mūsų kalbėtoju ir mūsų ausimis, ir mūsų liežuviu, ir mūsų mintimis? Tegų mano širdies apmąstymai, mano mintys, visa, kas manyje, kas šiuose broliuose ir seseryse, tegu tai būna priimtina Tavo akyse, Viešpatie, kad mes būtume taip pripildyti ir pakrauti Tavo Dvasia, Tavuoju Buvimu čia, kad ši vieta taptų . . . ši vieta, ne pastatas, kuriame mes sėdime, tačiau tas pastatas, kuriame gyvename, kad visa tai taptų Dievo Šlovės debesimi. Kad išeitume širyti taip pripildyti Šventąja Dvasia, jog būtume labiau nei kada gyvenime pasiryžę skelbti Žinią tai mirštančiai kartai, kurioje gyvename. Išgirski mus, Viešpatie, ir kalbėki mums Savuoju Žodžiu, mes to prašome Tavo Sūnaus ir mūsų Išgelbėtojo, Jėzaus Kristaus, Vardu. Amen.

³ Norėčiau perskaityti šį rytą šią Rašto dalį: Psalmės, 105-oji Psalmė. Norėčiau perskaityti tik dalį. Tie, kurie užsirašo šias Rašto vietas; matau, jog daugelis; tarnautojai ir taip toliau. Gerai yra skaityti Žodį. (Ir, dabar, kada paprastai baigiate, apie dvyliką? Ką sakote? Dėkoju.) 105-ta Psalmė:

Dėkokie Viešpačiui, šaukitės jo vardo, skelbkite tautose jo darbus.

Giedokite jam, giedokite jam psalmes, garsinkite visus jo stebuklus.

Didžiukitės jo šventu vardu, tegu džiaugiasi širdis tu, kurie ieško Viešpaties.

Ieškokite Viešpaties ir jo jėgos, nuolatos ieškokite jo veido.

Atsiminkite jo nuostabius darbus, kuriuos jis yra padaręs, jo stebuklus ir jo lūpų išstartus sprendimus.

Jūs, jo tarnų Abraomo palikuonis ir Jokūbo vaikai, jo išrinktieji.

Jis yra Viešpats, mūsų Dievas; visoje žemėje galioja jo sprendimai.

Jis per amžius atsimena savo sandorą, žodžius, kuriuos jis įsakė tūkstančiui kartų.

Sandorą, kurią jis padarė su Abraomu, ir priesaiką, duotą Izaokui.

Jis patvirtino ją Jokūbui įstatymu, Izraeliui—amžina sandora,

Sakydamas: “Tau duosiu Kanaano šalį, tavo paveldėjimo dalį”,

Kai jie buvo negausūs skaičiumi, tik ateiviai joje.

Jie keliavo iš tautos į tautą ir iš vienos karalystės į kitą.

Jis niekam neleido jų skriausti, sudraudavo dėl jų karalius:

“Nelieskite mano pateptųjų ir mano pranašams nedarykite pikto”.

⁴ Tepalaimina Viešpats Jo Žodžių skaitymą. Turiu čia kažkur užsirašęs kelias Raštų vietas, kuriomis ketinau remtis, galbūt vėliau.

⁵ Man šiandien įdomu, kas gi bus kitas prezidentas? Rinkimai artėja, jūs žinote. Kas bus prezidentas kitą kadenciją? O jei aš žinočiau? Vienintelis tai žino—Dievas. O jei Dievas apreikštų man, kas bus kitas prezidentas, jei stovėčiau čia, Fenikse ir pranašaučiau, jog toks ir toks žmogus bus kitas Jungtinių Valstijų prezidentas? Ir jie išspausdintų tai laikraščiuose, ir taip toliau, man tai pavyktų visiškai tiksliai. Tai būtų idealiai tikslu, visa, ką būčiau pasakęs, įvyktų. Tačiau kas iš to? Vis dėlto, kas iš to, jei aš—jei aš tai padaryčiau? Laikraščiai tai paskelbtų, ko gero, tai pasklistų, jei koks nors žmogus išpranašautų ir tai įvyktų, visi laikraščiai ir žurnalai tai išplatintų.

⁶ Bet jūs žinote, kad Dievas taip nedaro, Dievas nenaudoja Savo jėgos ir Savo dovanų kvailystėms. Taip ir bus: kas bebūtų prezidentas, prezidentas bus. O žinojimas, kuris bus prezidentas, mums niekuo nepadės. Mums nebūtų visiškai jokios naudos, jei žinotume, kas bus prezidentas. Taigi, todėl Dievas nedaro tokių dalykų.

⁷ Ir tuomet, jei aš paskelbčiau tokią pranašystę ir tai įvyktų, laikraščiai tai išnešiotų, ir žurnalai, tuomet tai būtų *mano* garbei. Žmonės sakytų: “Tik pažvelkite, koks didis pranašas

yra Brolis Branhamas. Jis gerokai anksčiau pasakė, kas taps prezidentu”. Tai būtų mano garbei. Bet Dievas nenori... Jis nesuinteresuotas, kad tai būtų daroma mano garbei ar kokio nors kito žmogaus garbei. Jį domina darbavimasis Jo garbei, tai, kas duos naudos.

⁸ Kaip Paulius sakė: “Jei mes kalbame kalbomis ir neturime aiškintojo, kokia iš to nauda? Mes tik save pašloviname” ir, tai yra, ar “išaukštiname save”. Tai nedomina Dievo. Dievas Pats nori būti išaukštintas. Ir mes nesiekiamo savęs išaukštinimo, bet visame, ką darome, aukštiname Dievą.

⁹ Todėl, širyt aš tikiu, kad jei žinočiau, kas jis toks ir kada tiksliai jis bus išrinktas, ir, o, keliais balsais jis laimės ar pralaimės, kaip ten bebūtų, to pasakymas neatneštų nė menkiausios naudos. Man geriausia būtų tylėti, jei ir žinočiau tai. Nesistengti paskelbti tai, nes nebūtų—nebūtų priežasties man tai daryti. Nes tai vis tiek įvyks ir mums nėra tokio jau skirtumo, kas bus prezidentas.

¹⁰ Bet Dievas, kai Jis panaudoja Savo dovanas, Jis panaudoja jas Savo paties garbei ir Savo žmonių garbei, Savo Bažnyčios garbei, Kristaus Kūno ugdymui ir Dievo Karalystės garbei. Štai kodėl Jis duoda tai Savo Bažnyčiai, štai kodėl Jis turi mokytojus, pranašus, evangelistus, pastorius. Jie yra Bažnyčios ugdymui ir Dievo garbei. Pranašas ne tam, kad išeitų ir maišytųsi su pasauliu, ir panaudotų dovaną kaip Balaamas, kad niokotų ar—ar pinigautųsi iš to, ar panašiai. Jei jis pranašas, tai jis turi atskleisti Dievą Bažnyčiai ir laikytis atokiai nuo pasaulio dalykų. Visa tai Dievo garbei!

¹¹ Dabar mes turime... ir manau, kad tai gerai mums, kaip tarnautojams, laikytis tvarkos, kai matome tokius dalykus šiandien pasaulyje. Mes turime tą tvarką nuo Dievo dvasių atpažinimui, dvasios išmėginimui. Manau, jog šiandien tai yra labai svarbi pamoka bažnyčiai,—išmėginti bet kokią dvasią, turėti dvasios atpažinimą. Aš nemanau, kad mes kada nors koku nors būdu turėtume vertinti žmogų pagal denominaciją, kuriai jis priklauso ar pagal grupę, į kurią jie renkasi, ar tai būtų metodistai, baptistai, presbiterionai, sekmininkai, ar—ar kas jie bebūtų. Mes niekada neturime vertinti žmogaus pagal denominaciją, kuriai jis priklauso. Mes visuomet turime vertinti jį pagal tai, kokią jis turi dvasią, suprantate, dvasią. Ar jis vėlyvas lietus, ar ankstyvas, vidinis ar išorinis lietus, ar visai ne lietus, kaip ten bebūtų, mes ne pagal tai turime jį vertinti, bet pagal jo dvasią. Mes turime atpažinti dvasią. Stebėkite, ką tas žmogus galvoja, ką jis... ko jis siekia. Jei tas žmogus per dovaną, nesvarbu, kokia svarbi ta dovana... .

¹² Dabar noriu šitai pasakyti Bažnyčiai širyt: nors ir skirtingose denominacijose, jūs drauge vis tiek esate gyvojo Dievo Bažnyčia. Aš noriu, kad jūs suprastumėte tokį dalyką, suprantate, mes

išties nesame susiskirstę. Mes esame skirtingomis formomis suskaldyti akmenys, visi Dievo šlovei.

¹³ Dabar, šią dieną, kurią mes gyvename, yra tiek daug visko, kas liečia “dovanas”. Tiek daug žmonių vertina kitus pagal tai, kokias tie turi dovanas. Na aš tikiu, jog šitai yra dovanos. Aš tikiu, jog tai, ką mes matome vykstant, yra dovana, ir tai yra Dievo duotos dovanos. Tačiau mes, jei mes nepanaudosime jų teisingai, kaip Dievas numatė jas panaudoti, tuomet mes pridarysime daugiau žalos nei neturėdami tų dovanų. Neseniai vieną vakarą pareiškiau, stovėdamas už katedros, pasakiau štai ką: kad man jau geriau matyti brolišką meilę bažnyčioje, net jei pas mus nebūs nė vieno išgijimo ar ko kito. Suprantate, mes turime žinoti, dėl ko šie dalykai.

¹⁴ Na, jei ateina žmogus ir jis turi galingą dovana, nesvarbu, ar jis priklauso mūsų denominacijai, ar kitai denominacijai, nevertinkite jo pagal tai, iš kokios denominacijos jis atėjo, kaip jis apsirengęs, bet tau reikia pamatyti, ką jis daro su ta dovana. Kokį jis turi tikslą. Jei jis stengiasi daryti įtaką ir iš to pasidaryti sau vardą, aš turėsiu pakankamą dvasios atpažinimą, kad suprasčiau jog tai neteisinga. Nesvarbu, koks jis didelis mokytojas, koks stiprus, koks protingas ar kaip veikia jo dovana, jei jis nesistengia pasiekti ko nors dėl Kristaus Kūno, tai tavo dvasinis atpažinimas pasakys tau, jog tai neteisinga. Nesvarbu, kaip tiksliai, kaip puikiai, kaip tai vyksta, tai neteisinga, jei nėra panaudojama Jėzaus Kristaus Kūni.

¹⁵ Kad kažką pasiektų, galbūt jis turi didelę dovana pritraukti žmones didele intelektualia ar dvasine jėga, kad jis gali suburti žmones draugėn, ir galbūt jis stengiasi pasinaudoti ta dovana ir tapti įžymiu, kad jo vardas taptų žinomas, kad kiti broliai žiūrėtų į jį kaip į svarbią personą. Tuomet tai neteisinga. Galbūt jis stengiasi kažką čia išaukštinti, jis nori, kad visi kiti pasitrauktų iš akiračio, o visas dėmesys būtų sutelktas į jį ir jo grupę. Bet tai neteisinga, suprantate.

¹⁶ Bet jeigu jis turi Dievo dovana ir stengiasi ugdyti Kristaus Kūną, tuomet man nerūpi, kam jis priklauso. Tu ne žmogų išvelgi, tu išvelgi dvasią, gyvenimą, kuris yra žmoguje. Šitai Dievas mums liepė daryti. Mums nebuvo nė karto pavesta atpažinti žmogiškąją grupę. Tačiau Dievas mus vertė ir įsakė atpažinti dvasią žmoguje, ką jis daro, kokia dvasia jį veda gyvenime. Ir tada, jei mes sužinome, kad jis stengiasi vesti žmones (ne išskirstyti, bet suvesti juos draugėn) ir vesti gyvojo Dievo Bažnyčią, ne visus į vieną denominaciją, bet prie supratimo, draugiškumo, dvasios vieningumo. Tada, ar jis ankstyvas lietus, ar vėlyvas, koks bebūtų, jo dvasia ir jo tikslas yra teisingi. Ir dvasia, kuri jame, nesvarbu, kokiam judėjimui jis priklauso, Dvasia, kuri jame, stengiasi žmones nukreipti į Kalvariją, nuo savęs ir nuo bet ko kito, vienintelis jo siekis yra nukreipti juos į Kalvariją. Jam net nerūpi, ar apie jį žino, ar

ne. Jam net nerūpi, ar jo judėjimas. . . tai puiku, suprantate, tai gerai, jei jis metodistas ar presbiterionas, ar Romos katalikas, kuo tik jis norėtų būti pagal denominaciją.

¹⁷ Bet ką gi jis stengiasi nuveikti, kokį savo širdies tikslą jis stengiasi pasiekti? Tuomet tu matai, kas žmogaus gyvenime, ar jo motyvai yra dėl jo—jo denominacijos, ar tai jis dėl savęs, ar tai dėl pasaulietišku dalyku, ar dėl įžymių vardų, kad pasakytų: “Aš išpranašavau *šitai*, tiksliai išsipildys”. Na, jūs matote, kad tai jau nuo pradžių neteisinga. Bet jei jis stengiasi panaudoti tai, ką Dievas jam duoda kaip mokytojas, kaip pranašas, kaip regėtojas. . .

¹⁸ Najajame Testamente pranašas yra pamokslininkas. Mes visi tai žinome. Tiesiog bet koks tarnautojas, kuris pamokslauja, yra pranašas, Naujojo Testamento pranašas, jei jis pranašauja, pamokslauja, nesistengdamas išaukštinti savęs, kad išgarsėtų jo vardas, neaukštindamas savo organizacijos. Na, jis turi būti organizacijoje. Aš nesu jokioje, bet vis dėlto mokau, kad tu turi būti joje. Teisingai. Kiekvienas žmogus turi turėti vietinę bažnyčią. Tu turi turėti tokią vietą, ne blaškytis iš vienos vietos į kitą, bet kažkur turėti tai, ką tu vadintum savo bažnyčia, eitum į tą bažnyčią, kur mokėtum savo dešimtinę ir kur padėtum paremti šį Reikalą. Pasirink, bet paskui niekuomet nenustok bendraves su kitu žmogumi dėl to, kad jis nepriklauso tavo grupei. Suprantate? Atpažink jo dvasią ir pasižiūrėk, ar jo toks pats tikslas širdyje, tuomet bendraukite vienas su kitu. Jūs dirbate dėl vieno didelio Reikalo. Tai Kristaus reikalas. Manau, jog tai visiška tiesa.

¹⁹ Na, jei mes pastebėsime, kokie buvo Senojo Testamento pranašų motyvai ir tikslai, tie žmonės teturėjo viena tikslą ir tai buvo Jėzus Kristus. Tebuvo vienas dalykas, kuris Senajame Testamente buvo išvystytas į ištisą temą,—tai Mesijo atėjimas. Jie—jie nėjo ir nedarė to dėl pinigų ar dėl šlovės. Jie turėjo vieną tikslą, jie buvo patepti Dievo Dvasia ir jie pranašavo Mesijo atėjimą. Ir tie žmonės buvo taip patepti Dvasia, kad kartais jie elgėsi pagal Dvasią, kuri buvo juose, atrodė, jog jie kalba nuo savęs. Atkreipkite dėmesį, kaip Dievo Dvasia vertė tuos žmones elgtis.

²⁰ Insime, pavyzdžiui, Možę, didį pranašą, kaip tas žmogus visiškai neturėjo savanaudiškų kėslių. Jis galėjo būti Egipto karalius. Prie jo kojų galėjo būti visas pasaulis. Tačiau kadangi širdyje jis buvo pranašas, jis atsisakė būti vadinamas faraono dukters sūnumi, verčiau pasirinkdamas kentėti Kristaus persekiojimus ir išbandymus, labiau vertindamas Dangaus turtus nei Egipto. Jis pats atsisakė, išsižadėjo pasaulietiškos šlovės, prabangos ir to, ką siūlo gyvenimas. Jis turėjo pažvelgti toliau. Suprantate, jis—jis galėjo toks tapti.

²¹ Imkime šiandieninį tarnautoją, jei jis krikštytas Šventąja Dvasia, jis žino, kad jei skelbs tą Žodį, jo šlovė bus pakirsta; jis atsidurs kur nors mažoje bažnytelėje ar galbūt net gatvėje. Tačiau jis žino, kad jo širdyje kažkas liepsnoja. Jis mato Viešpaties Atėjimą. Jam nerūpi, turi jis didelę bažnyčią ar mažą. Jam nerūpi, turi jis šiandien ką valgyti ar ne. Jam nerūpi, geri jo drabužiai ar prasti. Jam terūpi vienas dalykas—tai tas Gyvenimas, šaukiantis jame. Jis stengiasi kažką nuveikti Dievo šlovei, ir tas žmogus, taip darydamas, tai jau veiks pats Gyvenimas Dvasios, esančios jame. Ar suprantate mane? Jis tai parodys.

²² Pažvelkite į Mozę, kai atėjo laikas jam atsiskleisti: visas jo gyvenimas buvo Kristaus Dvasia, nes Kristus buvo jame. Kristus buvo Mozėje iš dalies. Na, jei pastebėsime, jis gimė tuo laiku, kai vyko persekiojimai. Buvo žudomi vaikai, stengiantis jį sučiupti, lygiai kaip ir Jėzų. Ir mes žinome, kai buvo prieita iki to, jog Izraelio vaikai tapo tokie nepaklusnūs, jog Dievas net ant jų supyko, Jis pasakė Mozei: “Pasitrauk į šalį ir Aš sunaikinsiu visą jų grupę, Aš imsiu iš tavęs ir išauginsiu kitą kartą”.

²³ Mozė puolė ant Dievo teismo tako ir pasakė: “Pasiimk mane prieš Tau pasiimant juos”. Kitaip tariant: “Prieš pasiekdamas juos, Tu turėsi peržengti mane”.

²⁴ Lygiai taip padarė ir Jėzus Kristus. Dievas būtų nušlavęs nuo žemės paviršiaus tuos nusidėjėlius, tave ir mane, bet Kristus puolė ant tako. Dievas nebegalėjo to padaryti, Jis negalėjo peržengti Savo Paties Sūnaus.

²⁵ Ir kai Dievas matė tą Dvasią Mozėje, pakibęs teisme kaip ant kryžiaus tenai: “Tu negali ateiti pas juos, pirmiausia Tu mane turi pasiimti”,—matote Dievo Dvasią Mozėje? Kai jis galėjo būti Egipto karalius, kai galėjo turėti bet kokią pasaulio prabangą, būti populiarius, kai galėjo būti didžiausias pasaulio karalius tais laikais. Tačiau jis pasirinko kęsti persekiojimą ir vargą, nes jis Kristus gėdą laikė didesniu turtu nei tai, kas Egipte. Jūs matote, jis puolė ant to kelio. Kodėl? Tai Dievas Mozėje taip padarė. Įprastai mąstantis, protingas žmogus niekada to nedarys, jis žengs lengvesniu keliu. Taigi nesvarbu, koks Mozė atrodė fanatiškas, jis stengėsi. . . Jūs matote, jis buvo tikras Dievo pranašas, nes jis stengėsi kai ką nuveikti Dievo Karalystei.

²⁶ Na su ta didele pranašystės dovana jis būtų galėjęs tapti išmintingas žmogus, būtų galėjęs stoti Egipte ir tarti: “Dabar palaukite, aš pranašausiu tai ir tai. Aš pasakysiu taip ir taip”, lyg tai būtų jo pranašystė. Tačiau tai . . . ir, o, jis būtų igyjęs pasaulinį garsą. Tačiau to nebuvo jo širdyje. To negalėjo būti jo širdyje.

²⁷ Taigi, jei tu matai žmogų, turintį didelę dovana, besistengiantį save išgarsinti, tavo dvasios atpažinimas pasakys, jog tai neteisinga. Bet Mozė stengėsi nuveikti kažką Dievo šlovei.

Nesvarbu, kaip tai buvo netinkama; kaip blogai tai atrodė, kaip tai buvo apšnekėta, Dvasia Mozėje nukreipė jį tiesiai prie pareigos atlikimo. Dvasia jame!

²⁸ Pažvelkite į Juozapą, Juozapas buvo. . . kai jis gimė, tėvas jį mylėjo, o broliai nekentė—tikslus Kristaus pavyzdys. Ir vienintelis. . . jis buvo kraujo brolis jiems, to paties tėvo. Bet jo broliai nekentė jo be priežasties todėl, kad Dievas jį padarė pranašu, dvasišku, regėtoju. Ir būtent todėl jie nekentė jo. Tačiau Juozapas nieko negalėjo padaryti, nes Dievas jį tokį padarė.

²⁹ Ir stebėkite Dievo Dvasią Juozape. Stebėkite, ką jis padarė. Jis netgi suvaidino Kristaus rolę. Jo nekentė broliai, mylėjo tėvas, nes Dvasia perskyrė. Jis buvo dvasiškas žmogus. Jis matė regėjimus, aiškino sapnus. Jis to nedarė dėl savo garbės. Jis tai darė, nes kažkas buvo jame,—Dievo Dvasia. Jis nebūtų ejęs tenai pats ir nebūtų įmestas į duobę, ir jo tėvas nebūtų sielvartavęs visus tuos metus, parduotas beveik už trisdešimt sidabrinių; buvo ištrauktas iš duobės ir tapo faraono, tuometinio žemės karaliaus, dešiniąja ranka. O jo kalėjime buvo vyno pilstytojas ir duonkepys, vienas žuvo, o kitas buvo išgelbėtas, jis kalėjime tai išpranašavo.

³⁰ Ar atkreipėte dėmesį, kai Jėzus atėjo, Jį mylėjo Tėvas. Juozapui tėvas davė spalvotą apdarą (vaivorykštę, sandora). Ir Tėvas, Dievas, davė savo Sūnui, Jėzui, sandorą, žydas brolis nekentė Jo be priežasties. Jis neturėjo priežasties Jo nekęsti, Jis buvo dvasiškas ir Jis buvo pasireiškęs Dievo Žodis. Jis atėjo įvykdyti Tėvo valią, Jis atėjo išpildyti Raštą. Jis atėjo jiems atnešti ramybės, bet jie nesuprato Jo ir nekentė Jo be priežasties. Jie nesustoję, kad pasižiūrėtų, ko gi Jis siekia. Jie tik nuteisė Jį, nes Jis nesutiko su jais. Jie padarė. . . “Jis daro iš Savęs *tokį ir tokį*. Jis daro iš Savęs Dievą”. Jis buvo Dievas! Dievas buvo Jame. Biblijoje pasakyta, kad Dievas buvo Kristuje, apreikšdamas Save pasauliui. Jis buvo Šlovės Dievas, apreikšiantis Dievo šlovę.

³¹ Pažvelkite į Mozę, jis negalėjo nepulti tenai. Jis negalėjo to padaryti veidmainiškai. Jis tai padarė, nes Dievas buvo jame. Nei Juozapas negalėjo būti kuo kitu, nei jis buvo, nes tai Dievas jame darbavosi ar pasireiškė per tą žmogų. Niekada jis to nedarė dėl savo šlovės.

³² Bet kuris žmogus. . . Jei tik tie kunigai būtų turėję dvasios atpažinimą, kaip ir šneku jums širyti. Nepaisant, kiek pasaulis apie Jį šnekėjo, jie vis vien būtų pažinę, jei būtų pasižiūrėję į Žodį, jei būtų pamatę Jo tikslą. Jis visuomet tai darė, kad pašlovintų Tėvą. Jis sakė. . . Jie pasakė: “O, šis žmogus didis gydytojas, Jis tokius dalykus daro”.

³³ Jis pasakė: “Aš nieko negaliu daryti, kol Tėvas Man neparodo. Tai ne Aš darau darbus. Tai Tėvas, esantis Manyje, Jis daro darbus”. Jis niekada neprišėmė šlovės.

34 Ir joks Dievo tarnas neprisiims šlovės. Nė joks Dievo tarnas, priėmęs Dievo dovaną, nemėgins pašlovinti save ar ką kitą, jo teisingas siekis—ką nors daryti Dievo šlovei. Štai kodėl jūs šiandien matote tą patį. Mes privalome turėti atpažinimo dvasią, kad pamatytume, ką žmonės siekia nuveikti. Ar jie siekia pašlovinti Dievą? Ar jie siekia pašlovinti save?

35 Na Dievo Dvasia, veikianti žmoguje, verčia žmogų elgtis kaip Dievas. Nenuostabu, kad Jėzus pasakė: “Argi nėra parašyta: ‘Jūs esate dievai’? Ir jeigu jie vadina ‘dievais’ tuos, kuriems atėjo Dievo Dvasia, kaip tuomet jūs galite smerkti Mane, jei Aš esu Dievo Sūnus?” Jei tik jūs galėtumėte pamatyti Dievo Dvasią Mozėje, kuris, jis buvo Dievas. Mozė buvo dievas. Juozapas buvo dievas. Pranašai buvo dievai. Biblijoje taip pasakyta. Jie buvo dievai, nes tai. . . jie visiškai atsidavė Dievo Dvasiai, jie darbavosi Dievo šlovei.

36 Ir kai žmogus yra taip pateptas Dvasia. . . Dabar tegu tai gula išties giliai kairėje pusėje po penktuoju šonkauliu. Kai žmogus pateptas Dievo Dvasia, jo įpročiai, jo veiksmai ir visa kita—Dievas juda jame. Kartais jis klaidingai vertinamas.

37 Pažvelkite į Dovydą 23-čioje Psalmėje, jis sušuko: “Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?” tarytum tai būtų jis, Dovydas būtų tas žmogus. “Visi, praeinantys pro mane, paniekinančiai sustato lūpas”.

38 Jis buvo taip pateptas Dievo, jis buvo visiškai atsidavęs Dievui ir ant jo buvo toks patepimas, kad jam šaukiant Dievo Dvasia, jei kas nors tenai būtų stovėjęs, tai būtų pasakęs: “Nagi pažvelk, jis mano, jog kažkas jį niekina. Kodėl Dievas jį apleido?”

39 Tai buvo ne Dovydas, tai buvo Dvasia, šaukianti per Dovydą. “Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai? Mano kaulai išnarstyti. Jie pervėrė mano rankas ir kojas”.

40 Na kažkas pasakė: “Tik pasiklausykite to veidmainio. Kieno rankos pervertos? Kieno kojos pervertos?” Tai intelektualas.

41 Tačiau turintis dvasios atpažinimą žinojo, jog tai Dievo Dvasia šaukia jame. Kai žmogus pateptas Dievo Dvasia, tuomet Dievas veikia per jį, o Dievo veikimas niekada mūsų neišskirstys. Dievo veikimas surinks mus draugėn, nes mes esame viena Kristuje Jėzuje ir Dievo tikslas yra suvesti mus draugėn. “Mylėkite vienas kitą”.

42 Na tie didieji pranašai, mes matome juose judančią Dvasią, Jėzus pavadino juos “dievais”. Jis sakė, kad jie dievai. Taigi, Dvasia jiems nusileido su saiku, bet kai Ji nusileido ant Tojo, Jėzaus, kuris buvo Dievo Sūnus, Ji Jam nusileido be saiko, Jame kūniškai gyveno Dievybės pilnatvė, nes Jis buvo tobulas pavyzdys. Jis buvo Šlovės Dievas, apreiškiantis Dievo šlovę žmonėms, Dievas vaikščiojo Jame. Stebėkite Jo gyvenimą: visas Senasis Testamentas, Jis buvo Senojo Testamento tema. Visi

senieji pranašai Senajame Testamente skelbė ne nuo savęs, jie skelbė Dievo Dvasioje, jų elgesys tapo toks panašus į Dievo, kad net jie buvo pavadinti dievais, o paskui tos Dvasios pilnatvė buvo apreikšta Jėzuje Kristuje.

⁴³ Pažvelkite į Dovydą, kai jis neteko sosto kaip Izraelio karalius, buvo atstumtas savo tautos, ėjo į Alyvų kalną Jeruzalės šiaurėje, jis apžvelgė miestą ir ėmė raudoti, nes buvo atstumtas. Kas tai buvo? Tai buvo Kristaus Dvasia.

⁴⁴ Po penkių šimtų metų Dovydo Sūnus Jėzus sėdėjo ant to paties kalno, apžvelgdamas miestą kaip atstumtasis karalius ir sušuko: „Jeruzale, Jeruzale, kiek kartų norėjau surinkti tave (jūsų įvairias denominacijas ir visa kita) kaip višta savo viščiukus, bet tu nenorėjai. Kiek kartų norėjau surinkti tave!”

⁴⁵ Dabar ta pati Dvasia, kuri buvo Dovyde, kuri pilnatvėje pasireiškė Kristuje, šiandien yra Bažnyčioje, šaukia žmonėms: „Kiek kartų norėjau jus surinkti!” Ir kai matote susiskaidymus ir—ir nesutarimus, ir—ir sudužusią brolybę ir Krikščionišką gyvenimą—vienas prieš kitą, tuomet tai Dievo Dvasią tavo širdyje verčia šaukti. Tu stengiesi kažką pasiekti, tikras Dievo pranašas, tikras mokytojas stengiasi priversti Bažnyčią prie dvasios vienybės, dvasios vienybės, kad jie galėtų atpažinti Dievą; siekia to, nepaisant, kokiai denominacijai bepriklausytų ar kaip ten bebūtų. Mes turime dvasios atpažinimą, kad atpažintume dvasią žmoguje, kad pamatytume, ar tai Dievo Dvasia, ar ne.

⁴⁶ Na, mes pastebime, kaip Jis vaikščiojo, darydamas gera, kai buvo čia žemėje. Pastebėjau kitą dalyką, kuris atėjo man į galvą. Ar pastebėjote, kai Dovydas buvo atstumtas kaip karalius? Jis išėjo iš miesto ir tas benjaminitas, benjaminitas, turėjęs jam būti broliu, turėjęs apgailėstauti, kad jis buvo atstumtas, tačiau tai, ką... Jis buvo luošys. Ir jis šlubuodamas vilko kojas, drabstė į Dovydą purvą, išvadino jį visaip ir prakeikė jį Viešpaties Vardu, kažkoks luošys benjaminitas prakeikė karalių Dovydą Viešpaties Vardu.

⁴⁷ Stebėkite veikiančią Dievo Dvasią ir velnio dvasią. Na, jei pastebite, jis buvo luošys. Tai simbolizuoja dvasinį žmonių luošumą šiandien, kai šaipomasi iš tikros Dievo Dvasios Kristuje, apreiškiančios Save. Tai Kristaus Dvasia Dovyde buvo atstumta, kaip karalius. Ir šiandien, kai žmonės šaiposi iš tų, kurie priėmė Šventąją Dvasią ir mėgina kažką nuveikti: pritraukti metodistus ir sekmininkus, ir baptistus, ir sekmininkus, ir presbiterionus, ir visus kitus drauge vieningai, kaip Kristaus Kūną, ir jie mato veikiančią Dvasią, sako: „Nagi pažvelk, tai sekmininkas. Šalin! Aš žinau, vienas toks pabėgo su kito žmona. Žinau, kad šitas geria. Žinau, kad šitas *taip* padarė. Žinau, kad šitas *anaip* padarė”. Taip visa tai, tačiau jie gana

gerai slepia savo reikalėlius, jie gali tai paslėpti. Bet Dovydas buvo atviras. Kodėl? Jis turėjo Kristaus Dvasią.

⁴⁸ Tas sargybinis pasakė: “Ar nuimti galvą tam šuniui, kuris keikia mano karalių?”

⁴⁹ Stebėkite Kristaus Dvasią Dovyde: “Palikite jį, nes Viešpats jam liepė keikti mane”. Ar supratote tai? “Palikite jį, Viešpats jam liepė keikti mane”.

⁵⁰ Vietoj to šiandien mes norime pakelti kumščius ir grumtis su juo, suprantate, nukirsti jam galvą: “Taip, vykite jį šalin, jis nepriklauso mums”.

⁵¹ “Palikite jį, Viešpats liepė jam keikti mane”. Tas menkas luošys, bėginėjantis tenai, mėtantis purvą į Dovydą.

⁵² Štai ką jie daro šiandien su Kristaus Dvasia. “Jie—būrelis šventųjų velenėlių. Jie—jie yra būrelis *tokių*. Nieko gero ten pas juos. Nėra jokio Dieviškojo išgydymo. Nėra jokių Angelų. Nėra jokių pranašų”. Visa tai, “Stebuklų dienos praėjo”,—purvo drabstymas. Bet palikite juos ramybėje! Tačiau kai Dovydas grįžo su jėga, aleliuja, kai jis grįžo kaip viso Izraelio karalius. . . Nesibaiminkite, šis Jėzus, Kurio Dvasią mes šiandien turime, suvaidino Savo rolę, vėl sugriš fizišku kūnu antrą kartą su šlove.

⁵³ Tas menkas purvo drabstytojas puolė žemėn ir prašė pasigailėjimo. “Palikite jį ramybėje”,—Kristaus Dvasia mumyse. Neatsirkite jo. Atminkime, kad visi šie dalykai turi įvykti. Mes turime daryti viena—judėti toliau. Dievas pažadėjo padarysias, kad viskas išeitų į gera tiems, kurie Jį myli. Išlaikykime teisingą dvasios atpažinimą, teisingą tikslą. Mes esame čia, kad tarnautume Dievui, bendrautume vieni su kitais, ir toliau tarnautume Dievui. Jei žmogus turi neteisingą tikslą, kas tuomet nutiks? Suprantate?

⁵⁴ Taigi mes išsiaiškinome, kad Dievo Dvasia buvo Jame. Visi senieji pranašai kalbėjo apie Jį. Visos dvasios dalimis, kiekviena maža dalis, neaukštino savęs (tikri pranašai), visi tikri pranašai parodydavo Jį, kalbėdavo apie Jį. Ir visa, ką jie sakė, išsipildė Jame. Parodė, jog tai buvo Dievo Dvasia juose, tai išsipildė. Kas tai buvo? Dievas, kalbantis apie Save. Suprantate? Dievas, pasireiškiantis per tuos pranašus.

⁵⁵ Ne garbės prisiėmimas: “Kas taps kitu prezidentu? Ir kas taps *šituo*?” Suduoda tau per galvą ir sako: “Pasakyk mums, kas tau sudavė ir mes patikėsime”. Ne tai. Tai yra kai kas, kad apreikštų Dievą. Tai ne tam, kad Brolių Weathersą ar Brolių Shoresą, ar tokį ir tokį Brolių padarytų dideliu žmogumi, kad išaukštintų jį iš kitų grupės žmonių, kad padarytų jį įžymiausiu žmogumi Fenikse. Tai ne tam, kad Williamą Branhamą išaukštintų. Tačiau kam tai? Ne tam, kad išaukštintų Oralą Robertą, kad Bilį Greimą išaukštintų. Bet tai liečia širdis, mes stengiamės kažką nuveikti Dievo Karalystei. Tai Dievo parodymas. Visos dovanos ir visa kita nepadarо vieno

didesnio už kita, tai tiesiog skatina mus visus dirbti drauge kūno tobulinimui, kad surinktų mus draugėn kaip vieną tautą, kaip Dievo tautą. Bet kai matai juos nesutinkant, nekeik jų; tiesiog palik juos, kažkas turi tai padaryti. Palūkėk, kol Jėzus ateis į jėgoje.

⁵⁶ Taigi mes matome, kaip kalba visi tie pranašai. Visi jie šlovino Dievą ir Mesijo atėjimą. Ir kai jie įeidavo į Dvasią, jie elgėsi ir kalbėjo, ir gyveno lygiai tokį patį gyvenimą, kaip ir Mesijas. Jei taip buvo anapus kryžiaus, kalbant apie Jo atėjimą, kiek stipriau tai bus po Jo atėjimo, įves Mesijo Dvasią į Bažnyčią, kad veiktų, elgtųsi, darbuotųsi ir gyventų kaip Mesijas? Tai Dievo Dvasia.

⁵⁷ Atpažink tą dvasią, išstirk, ar ji nuo Dievo, ar ne. Pasižiūrėk, ar ji veikia kaip Jis. Pasižiūrėk, ar tavo emocijos . . . Jei kas nors iškasa kažką prieš tave ir drabsto purvais tavo gyvenimą, o tu žinai, kad esi visiškai nekaltas, ir žinai, kad turi Dievo Dvasią, nemėgink atsiskirti. Nemėgink elgtis su jais nedorai. Nekeik jų. Tiesiog eik toliau, suprasdamas, jog Dievas taip padarė, duodamas tau išbandymą, kad pasižiūrėtum, kaip tu jį išlaikysi. Jis vis vien turės tai padaryti.

⁵⁸ Kaip neseniai pasakojau, rodos, Brolio Fullerio bažnyčioje, apie dviratinką iš Kanados. Na visi jie manė, kad galės aplenkti tą vaikiną, kažkokį bailelį. Ir jis buvo vienintelis, kuris negalėjo važiuoti, nesilaikydamas už vairo.

⁵⁹ Aš džiaugiuosi, man patinka būti vienu iš tų, kurie laikosi už vairo, laikytis abiejų Kryžiaus pusių ir sakyti: “Nieko savo rankose neatsinešu. Leiski man laikytis Kryžiaus, Viešpatie, nesu intelektualus. Nieko neturiu. Leiski tik man to laikytis, žvelgti tenai”.

⁶⁰ Jie kvartalą turėjo nuvažiuoti trisdešimties centimetrų lenta, kad gautų šimto dolerių vertės “Shwinn” firmos dviratį. Visi tie berniukai, kurie galėjo važinėti nesilaikydami, nuvažiuoti į centrą ir parvežti motinai produktus, grįžti net neprisilietę vairo, jie visi pradėjo žiūrėti. Jie nebuvo pripratę laikytis už vairo ir iškrito. Bet tas vaikinukas sėdo ir laikydamasis už vairo nuvažiavo iki galo. Jie paklausė jo, pasakė: “Kaip tau tai pavyko?”

⁶¹ Jis pasakė: “Štai kur jūs padarėte klaidą, draugužiai. Jūs geresni dviratinkai už mane, tačiau jūs žiūrėjote *čionai*”,—ir tarė,—“jūs nervinotės, matydami, kas . . . Jūs stengėtės išlaikyti pusiausvyrą ir nukritote”. Tarė: “Aš nė nepažvelgiau *čia*, aš žiūrėjau į galą ir išsilaikiau”.

⁶² Štai ką mes turime daryti. Nežiūrėkite dabar į tuos dalykėlius: “Šitas *taip* padarė ar anas *anaip* padarė?” Žiūrėkite į galą ir išsilaikykite. Kristus ateina. Žiūrėkite į galą, išlikite ramūs. Nekreipkite dėmesio į tai, kas dabar vyksta. Žiūrėkite,

kas įvyks tenai laiko pabaigoje, kai mes turėsime stoti ir—ir atsiskaityti už savo gyvenimus.

⁶³ Dovydas nesisergėjo to vargšo benjaminito, drabstančio purvus ant jo, jis vis vien jau buvo luošas. Jis nė nekreipė dėmesio į jį. Jis net neleido sargybiniui nukirsti jam galvą, pasakė: “Palikite jį ramybėje, Dievas liepė jam taip daryti. Dievas jam liepė keikti mane, palikite jį ramybėje”. Nes Dovydas žinojo, kad vieną dieną jis sugriš jėgoje. Ateis laikas ir tam benjaminitui.

⁶⁴ Taip, štai ir viskas. Bažnyčia pakils triumfuodama. Aš, šiaip ar taip, buvau siųstas melstis už Jo ligotus vaikus. Tai viskas, ką galiu padaryti. Kur jie yra ir kokioje bažnyčioje jie yra, man nesvarbu. Aš stengiuosi melstis už Jo ligotus vaikus, stengiuosi parodyti Jo šlovės dovaną. Štai dėl kokios priežasties aš niekuomet niekam nepriklausiau.

⁶⁵ Taigi, atminkite, viskas gerai. Suprantate, aš ne—aš ne tai dabar noriu pasakyti. Aš noriu, kad jūs mane aiškiai suprastumėte: aš tikiu, kad Dievo Krikščionys yra kiekvienoje bažnyčioje, Jo vaikai. Jis niekada man neleido tuo abejoti. Aš tiesiog buvau siųstas melstis už vaikus ir daryti šitai, ir parodyti Jį.

⁶⁶ Taigi, jūs matote, Jėzus ir šie pranašai, visa, ką jie šnekėjo, turėjo būti tiesa, nes tai Dievo jėga buvo juose, Pats Dievas kalbėjo per juos apie Savo Paties atėjimą į Savo Šlovę.

⁶⁷ “Kas prezidentas? Kas taps, kas taps? Ar pakankamai lis šiais metais?” Tai nieko nereiškia. Kai kas Dievo šlovei, kai kas, kad įvestų Bažnyčioje tvarką, kai kas Dievo jėgai; ne išaukštinti save, bet kad pasireikštų Dievo šlovė.

⁶⁸ Taigi mes pastebėjome, kad visi tie pranašai, visa tai, ką jie kalbėjo apie Jį, viskas išsipildė, nes Jis buvo Senojo Testamento tema. Jėzus, Mesijas, ateinantis Mesijas—štai ko laukė kiekvienas pranašas, pradedant Adomu, baigiant Malachiju. Kiekvienas pranašas kalbėjo apie Viešpaties atėjimą. Kiekvienas ėnešė savo dalį, nes buvo pateptas Dievo. Tai viskas, apie ką jis galėjo kalbėti.

⁶⁹ Dabar norėčiau, kad tam turėtume daugiau laiko. Bet žiūrėkite, visa tai, ką jie sakė, išsipildė. Pažvelkite čia, imkime keletą vietų, ką kalbėjo tie pranašai.

⁷⁰ “Mergelė taps nėščia ir pagimdys sūnų”. Ar tai įvyko? Žinoma. “Jo Vardas bus Emanuelis, Ramybės Kunigaikštis, Galingasis Dievas, amžinasis Tėvas”. Būtent tas Jis ir buvo, “amžinasis Tėvas”. Joks žmogus neturi būti vadinamas “Tėvu” šioje žemėje, Dievas yra jūsų Tėvas.

⁷¹ Gerai, dabar vėl pasižiūrėkime. “Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes, sumuštas už mūsų neteisybes; baismė dėl mūsų ramybės krito ant Jo, Jo žaizdomis esame išgydyti”. Piloto teismo salėje, kai tas žmogus sučižyta devynuodegiu rimbū

nugara, nesuvokė, jog Raštuose pasakyta taip būsiant. Jie neturėjo dvasios atpažinimo, tie kunigai, kurie kalbėjo: “Šalin Jį, šalin Jį”.

⁷² O ant kryžiaus, kai jie paniekinamai perkreipė lūpas ir visa kita, kai išgirdo Jį sušunkantį: “Mano Dieve, kodėl Tu Mane apleidai?” Jie neturėjo atpažinimo. Matote, jie negalėjo atpažinti Dvasios. Štai apie ką Dovydas kalbėjo 22-oje Psalmėje: jie sustato lūpas, net nesuvokdami, jog tai daro. Lygiai taip pat tas benjaminitas elgėsi su Dovydu. Suprantate, jie manė, kad Dovydas visur klydo, kadangi jis nesutiko su jo karalystės valdymo principais. Jis nesuvokė, jog tai darė Dievo Dvasia Dovyde.

⁷³ Štai kur mes privalome šiandien atpažinti žmogaus dvasią. Ką jis mėgina padaryti? Ko jis siekia? Ne kokiai jis priklauso grupei ar kas *šis, tas* ar *anas*, ar jis baltasis, juodaodis, geltonodis, kas jis bebūtų. Pasižiūrėkime, ko jis siekia ir priimkime tai, pasižiūrėkime, ką jis stengiasi nuveikti Dievo Karalystei. Jo idėjos mums keistos,—viskas gerai, jei jis stengiasi kažką nuveikti Dievo Karalystei. Atpažink tai jame. Jei jis klysta, o širdyje teisus, Dievas netrukus atves jį prie Tiesos, kas liečia tą reikalą. Palik jį ramybėje, palik jį ramybėje, pasižiūrėk, ką jis stengiasi nuveikti.

⁷⁴ Taigi mes čia matome, paskui mes sužinome, kad Jam—Jam mirštant, mirdamas ant kryžiaus, Jis išrėkė visa tai, ką apie Jį kalbėjo pranašai: “Jie pervėrė Mano rankas ir Mano kojas”. Čia tai išsipildė. Pranašai buvo teisūs. Jie manė, jog tai jie patys ar tarytum tai buvo jie patys, tačiau šitai išryškėjo ant kryžiaus.

⁷⁵ “Jis—Jis buvo priskirtas prie nusikaltėlių”. Štai ką jis padarė. Jis buvo su nusikaltėliais. “Jam mirus, paruošė Jam kapą su turtingais”. Jis buvo, Jis buvo palaidotas turtingo žmogaus kape. “Aš nepaliksiu Jo sielos. . . Jis nepaliks mano sielos”,—sakė Dovydas, Dievo Dvasia Dovyde kalbėjo. “Jis nepaliks mano sielos mirusiųjų buveinėje, Jis neleis Savo Šventajam supūti”,—tarytum Dovydas būtų tas Šventasis. Tai buvo ne Dovydas, tai Dievo Dvasia Dovyde šaukė. Suprantate, Dievo Dvasia tame žmoguje šaukė.

Kai kas iš jų sakė: “Tik paklauskite to seno veidmainio”.

⁷⁶ Ne jis, Dievo Dvasia jame šaukė. Matote, Dievo Dvasia pasireiškia: “Nepaliks Jo sielos mirusiųjų buveinėje, Jis neleis mano Šventajam supūti”.

⁷⁷ Taigi, broliai, baigdamas norėčiau štai ką pasakyti, mūsų laikas bėga. Bet, paklauskite, štai ką baigdamas noriu pasakyti šiomis Raštų vietomis. Pasižiūrėkime. Jei žmogus, visa Senojo Testamento tema buvo apie Jį, visi šventi pranašai, patepti Dievo Dvasia, jei visa tai ir viskas, ką jie pasakė, tiksliai išsipildė Jame, tai tas didis Asmuo, vadinamas Dievo Sūnumi, turėtų žinoti, kaip įsteigti Naujojo Testamento Bažnyčią. Argi netikite tuo?

Jis turėjo turėti supratimą, kaip įsteigti Naujojo Testamento Bažnyčia.

⁷⁸ Pirmas dalykas, į kurį noriu atkreipti jūsų dėmesį, yra Mato 16-tame skyriuje, kai Jis—Jis kalba, kai Jis priėjęs kalbėjosi su mokiniais. Jis pasakė: “Kuo žmonės Mane, žmogaus Sūnų, laiko?”

⁷⁹ Ir jie atsakė: “Kai kurie sako, jog Tu esi ‘Elijas,’ kai kurie sako, jog Tu esi ‘tas ir tas,’ kai kurie sako, jog Tu esi ‘tas ir tas,’ ir panašiai, įvairiai”.

Jis tarė: “Bet kuo *tu* mane laikai?”

⁸⁰ Ir Petras atsakė: “Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus”.

⁸¹ Jis tarė: “Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet Mano Tėvas, kuris Danguje, apreiškė tau šitai. Ir—ir Aš tau sakau: tu esi Simonas, tai yra, Petras, ir ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčia, ir pragaro vartai Jos nenugalės”. Taigi, čia mes kalbame apie Bažnyčia. Dabar atidžiai stebėkite ir, jei aš klystu, Dieve, atleisk man ir jūs man atleiskite.

⁸² Taigi, katalikų bažnyčia sako, kad: “Ta uola buvo ten, *Petras*, ir ant Petro Jis pastatė Bažnyčia”. Na mes žinome, jog tai netiesa. Mes, protestantai, nesutinkame su tuo.

⁸³ Tačiau mes, protestantai, sakome: “Tai *Jis Pats*, Jis pastatė Savo Bažnyčia ant Savęs”. Tačiau, jei atkreipsite dėmesį, aš draugiškai nenoriu su tuo sutikti. Ne taip buvo.

⁸⁴ Tai buvo ant dvasinio Jo Paties *apreiškimo*. Suprantate? “Kūnas ir kraujas. . .” Tu neišmokai to seminarijose, kokios geros jos bebūtų. Tu neišmokai to iš kokios nors bažnyčios mokymo, koks jis geras bebūtų. Viskas gerai, bet ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė. Tai ne intelektualus supratimas, kaip pasirošti kalbai, kaip turi nusilenkti, kaip ar kokį didelį darbą privalai padaryti čia žemėje. Ne taip yra. Nestatyti kažką didelį ar atlikti didelį darbą. Tai yra Dievo Žodžio apreiškimas. Jis buvo Žodis. “Pradžioje buvo Žodis ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis pasireiškė ir gyveno tarp mūsų”. Jis buvo. . . tai buvo Dievo Žodžio apreiškimas.

⁸⁵ Dvasia Petre apreiškė dvasiniu apreiškimu, kad Jis buvo pasireiškęs Dievo Sūnus. Šlovės Dievas parodo Dievo šlovę. “Ant šios uolos (dvasinio Žodžio apreiškimo) Aš pastatysiu Savo Bažnyčia”. Kodėl? Jei tie pranašai buvo vadovaujami Dievo, kalbėjo Šventąją Dvasia, jog tai Dievo Sūnus, ta pati Dvasia šioje pusėje vėl apreiškia tą patį. Ar matote tai?

⁸⁶ “Kūnas ir kraujas”, negali to išmokti seminarijoje. Tu išmoksti. . . gauni teologijos daktaro laipsnį ir filosofijos daktaro laipsnį, ir filologijos daktaro laipsnį ar. . . Viskas gerai, norėčiau juos turėti. Tai gerai, tačiau nėra Tai. Tau nereikia jų gauti, nors gerai juos turėti. Tu gali būti Šituo, plius; bet jei tau reikės

nutrinti tą pliusą, pasiimk Šitai. *Šitai* yra Tai. Jei šitai ir nėra Tai, leiskite man turėti Šitai vis vien. Man reikia Šito! Šito!

⁸⁷ “Ne kūnas ir kraujas tai tai apreiškė”. Tu neišmokai to išsimokslindamas. Neišmokai to denominacijoje. Visa tai puiku: išsilavinimas, denominacija yra puiku. Tai dalis to. Tačiau žmonės pernelyg nugrimzdę tame ir jie praranda dvasinį atpažinimą. Suprantate?

⁸⁸ “Ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet Mano Tėvas, kuris Danguje, apreiškė tau tai. Ir ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai Jos nenugalės”. “Niekuomet negalės nugalėti”,—parodo, jog jie priešinsis Jai.

⁸⁹ Dabar stebėkite ir žiūrėkite, kam priešinasi pragaro vartai. Jie nesipriešina denominacijoms. Vyriausybė tai pripažįsta. Ne tas. Pasaulis pripažįsta mūsų denominacijas, visas jas. Mes turime teisę, kiekvienas iš mūsų, kaip Amerikos piliečiai, mes turime teisę į denominaciją, tai puiku, mes tai vertiname. Tačiau ne tam priešinasi pragaro vartai. Jie priešinasi dvasiniam apreiškimui, ką Kristus yra čia dabar, tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Štai kam jie priešinasi. “Pragaro vartai priešinsis Tam, bet nenugalės”.

⁹⁰ Va taip—dvasinis atpažinimas. Kas jis bebūtų, jis yra mano brolis, kol siekia to paties tikslo, dėl kurio dirbu ir aš. Tebūnie jis pranašas, tebūnie jis pastorius, tebūnie jis diakonas, tebūnie jis toks ir toks, tepagerbia jį Dievas *šitai*, *anaip*, kaip tik nori, tegu įžeidinėja mane, ką jis benorėtų daryti, vis vien tai mano brolis. Mes dirbame dėl to paties. Mes siunčiame savo—savo. . . visus savo darbus į tą pačią Karalystę tenai. Jis dirba dėl to paties, kaip ir aš. Dvasinis atpažinimas, dvasinis Dievo apreiškimas. Pažvelkite čia, jei norite. . .

⁹¹ Jėzus. . .Kažkurį vakarą kažkur pamokslavau, galbūt tenai, “Taip nebuvo nuo pradžių”. Mums reikia grįžti į pradžią, kad surastume tą citatą, tik minutėlę. Pradžioje buvo Kainas, intelektualas, pastatė puikią bažnyčią (mes taip pasakytume), padarė puikų altorių, paaukojo auką, meldėsi, buvo nuoširdus, dėkojo, mokėjo dešimtinę, visiškai toks pat religingas, kaip ir Abelis.

⁹² Tačiau Abelis, (tais laikais Biblijos dar nebuvo), tačiau Dvasiniu apreiškimu jis pamatė, jog ne lauko vaisiai buvo nuodėmės priežastis, tai nebuvo obuoliai, kuriuos jie valgė. Suprantate, tai nebuvo obuoliai, apreiškimas jam tai pasakė. Ir ne vaisiai privertė jį išeiti iš ten. Tai buvo gyvenimas, gyvenimo persiskyrimas; todėl jis nuėjo, pagavo avinėlį ir paaukojo jį vietoje savęs tikėjimu, kuris yra dvasinis apreiškimas. Amen! Dievo apreiškimas, dvasinis apreiškimas, tai buvo jam apreiškta. Tai ne vaisius, tai ne obuoliai, tai ne persikai, slyvos ar kriaušės. Tai buvo gyvenimo persiskyrimas, todėl jis ėjo, pagavo gyvenimą ir paaukojo jį vietoj vaisiaus.

⁹³ Vaisiai yra tai, ką tu valgai, tavo darbai yra tavo rankose. Ką tu darai: “Eisiu ir pastatysiu *tai*. Eisiu, padarysiu *tai*. Paremsiu *šitai*”. Tai gerai. Jo altorius buvo lygiai toks pat, kaip ir kito. Abu jie turėjo altorius. Tai buvo gerai.

⁹⁴ Tačiau tai buvo dvasiškai apreiškta reikalo tiesa, nes Dievo Dvasia tai apreiškė: “Ir ant šios uolos, uolos, ant kurios numirė Kristus, amžių Uolos, ant šios uolos, ant kurios numirė Abelis”. Abelis paėmė tą mažą avinėlį, jo balta vilna išmirko, kai jis paėmė akmenį, jie tais laikais neturėjo peilių, ir kapojo jo kaklelį, ir daužė jį. Štai tas vargšelis miršta, kraujas aplieja jo rankas, ano vilnelė visa išmirkusi kraujuje, bliuana ir rėkia.

⁹⁵ Apie ką tai bylojo? Dievo Avinėlis po kokių keturių tūkstančių metų dvasiškai apsiereiškė, bažnyčia Jį atstūmė. O žmonės vadino Jį “Belzebubu” ir “velniu”, nes visi pranašai buvo skelbę. Jie atstūmė pranašus. O, Jis pasakė: “Jūs pastatėte jiems kapus ir palaidojote juos tenai. Jūs pabaltintos sienos”, – kalbėjo Jis jiems. Neturėdami dvasinio atpažinimo, nežinodami, jog tai buvo Dievo Avinėlis. Kad Jis turėjo toks būti ir taip elgtis, kadangi Jis pildė Dievo Žodį.

⁹⁶ Ir Šventosios Dvasios Bažnyčia šiandien taip elgdamasi, darydama tokius dalykus, išpildo Dievo Žodį. Aleliuja! Suprantate, Petras pasakė Sekminių dieną: “Šitai yra tai”. Ir jis pasakė: “Tai jums ir jūsų vaikams, ir toli esantiems, kuriuos tik pašauks Viešpats, mūsų Dievas”.

⁹⁷ Tie patys įkvėpti pranašai sakė, kad nušvis vakaro Šviesa, kad drauge bus ankstyvasis ir vėlyvasis lietus kaip ir malonės dienomis. Pažvelkite ten. Kas tai? Lyja ankstyvasis lietus, o vėlyvasis lietus jau turėjo ateiti. Taigi jie persidengia, jie yra drauge, ankstyvasis ir vėlyvasis lietus kartu, Šventoji Dvasia, pasireiškusi jėga ir Jėzaus Kristaus prisikėlimu. Štai kas: eina drauge ankstyvas... Dievo malonė! Jis pasakė: “Kaip buvo Nojaus dienomis”. Jo malonė pasižymėjo didele kantrybe. Taip yra šiandien—didelė kantrybė, persidengia. Senųjų laikų debesys kartu su šių dienų debesimi. Pirmiausia lyja ankstyvasis lietus, pas mus buvo ankstyvasis lietus, dabar štai ateina vėlyvasis lietus, ankstyvasis lietus užaina ant vėlyvojo lietaus, rytai ir vakarai susitinka. Krenta abu lietūs, Dieviškasis išgydymas plius Dievo Angelas, atveriantis širdžių paslaptis ir viską įvykdantis. O, atrodo, kad tikri gimę Dievo vaikai pamatys tai. Štai kas: Dvasia apreiškia, apreiškimas. Štai ant ko, Jėzus sakė, bus pastatyta Bažnyčia.

⁹⁸ Na, kai kas gali atsistoti ir pasakyti: “Na žinoma, mes tokie ir tokie, mes pastatyti ant To”.

⁹⁹ Imkime Jo Žodį toliau. Paskutinis pavedimas Jo Bažnyčiai, Jis pasakė: “Eikite į pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai”. Visam pasauliui. Kiek tai turi tęstis? Visam pasauliui. Keliems? Visai kūrinijai. “Tas, kuris tiki ir yra pakrikštytas”,

ne bažnyčia, “tas” yra asmeninis įvardis. “Tas, kuris tiki”, individas.

¹⁰⁰ Kaip Davidas DuPlessisas pasakė apie anūkus: Dievo Karalystėje anūku nėra, tėra vaikai! Tavo tėvas buvo sekmininkas ir tu vaikštai į šią bažnyčią tik todėl, kad jis vaikščiojo čia, Vienuoliktosios ir Garfieldo kampe, priėmė Šventąją Dvasią, paprasčiausiai atsivedė tave, anūka, tu klysti! Dievas Pats turi apsipreikšti tau.

¹⁰¹ Ir joks žmogus negali Jėzaus pavadinti Kristumi intelektualiu supratimu. Joks žmogus negali Jėzaus pavadinti Kristumi todėl, kad jis gailisi dėl nuodėmių ir ateina atgailauti. Niekas negali pavadinti Jėzaus Kristumi, tiktai . . . jis tai sužinos per Šventosios Dvasios apreiškimą. “Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią ir pragaro vartai niekada Jos nenugalės”. Tai apreiškimas. Štai ant ko Jis pastatė Savo Bažnyčią.

¹⁰² Kas tai padarė, Petras? Ne, ne, ne. Kas tai padarė? Kristus sakė: “Dievo apreiškimas, Šventoji Dvasia tai duos tau. Dar valandėlė ir Aš paliksiu jus, bet Aš paprašysiu Tėvą ir Jis atsiųs jums Guodėją, primins jums tai”. Ar tai tiesa? Tai Jis ir daro šįryt. Ir ką padarys? “Parodys jums tai, kas įvyks”. Šventoji Dvasia Bažnyčioje paskutinėmis dienomis.

Na jūs sakote: “Broli, aleliuja, tai mano bažnyčia”.

¹⁰³ Luktelėkit minutėlę! Jėzus pasakė: “Iš to visi pažins, kad jūs esate Mano mokiniai”, šv. Jono 13:35, “Iš to visi pažins, kad jūs esate Mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus”. Dvasios apreiškta Tiesa apie ateisiančią Dievo Karalystę, žvelgami į pabaigą tenai, matydami, apie ką šaukė pranašai, žiūrėkite, apie ką kalbėjo Jėzus ir čia ta pati Šventoji Dvasia jumyse atsišaukia: “Tai tiesa! Tai tiesa!” Kas tai? Tai dvasiškai apreiškta Tiesa. Aš myliu savo brolių nepaisant, kur jie eina į bažnyčią, ar jie ankstyvasis, ar vėlyvasis, ar tai visai ne lietus, kol jie yra Kristaus Kūne, stengiasi pasiekti. Ne kuris turi tikslą pasireikšti žemėje, bet kurio tikslas—kad pasireikštų Dievo Karalystė ir Jo Atėjimo šlovė, parodyti ir pagarsinti Jo greitą Pasirodymą.

¹⁰⁴ Dabar baigdami norėtume pamąstyti apie štai ką. “Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią”, būtent. Ir tuomet mes randame, kad Jono 14:7 Jis pasakė šitaip: “Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite. Darbus, kuriuos Aš darau”. Kokius Jis darė darbus, kad apie Jį sužinotų? Jūs pamenate apie Petrą, ar ne? Mes kalbėjome apie Pilypą, apie moterį prie šulinio. Pranašavo, jog tai nenueis pas pagonis, bet bus paskutinėmis dienomis, kaip Jis sakė: “Kaip buvo Sodomo dienomis, taip bus ir žmogaus Sūniui ateinant”. Tai apreiškimas, parašytas tokiomis paslaptimis išoriniam pasauliui, pasauliui, nieko apie Tai nežinančiam. Bet jūs, brangūs broliai, jūs, brangios seserys, jūs ne tamsos vaikai, jūs ne nakties vaikai, jūs esate Šviesos vaikai, vaikstantys Šviesoje, kaip ir Jis yra Šviesoje, tada mes

bendraujame vieni su kitais, kol Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Kraujas apvalo visas mūsų nuodėmes nuo visų mūsų. Va taip, Viešpaties tarnai.

¹⁰⁵ Jėzus . . . Kaip jau citavau Raštą, tai buvo Morkaus 16, taip, Morkaus 16, Jis pasakė: “Eikite į visą pasaulį”. Štai kokią Bažnyčią Jis įkūrė. Paskutinis pavedimas Bažnyčiai: “Eikite į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas. Kas netikės, bus pasmerktas”. Dabar pažvelkite čia, pažvelkite į šį dvasinį atpažin . . . “Kas įtikės ir krikštysis”. Jis niekada tiksliai nepasakė koku būdu, bet mums norisi kelti ginčus dėl to, suprantate, kitas dalykas. Suprantate, —“Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas”. Kaip jis tik nori krikštytis, tai jam spręsti. Jei jo pasiekimai Dievo Karalystei,— pirmyn, broli. Mes žygiuojame su ta pačia Dvasia. Jei aš klystu, tuomet tu pasakysi, tokiu būdu tai išaiškės. O jei tu klysti, tai bus taip. Tačiau mūsų širdys ir mūsų motyvai, ir mūsų tikslai yra dėl Dievo Karalystės, tenai esančios. Tenai mes esame, rodome į Kalvariją.

¹⁰⁶ Aš ir mano supratimas, na, aš turiu . . . Mano brolis ne taip labai, kaip aš mėgsta vyšnių pyragą, bet mes esame broliai. Suprantate? Niekas iš jų taip nemėgsta medžioti ir žvejoti kaip aš, bet mes esame broliai. Suprantate, ką noriu pasakyti? Aš turiu savo supratimą, bet tai jo neišbraukia iš mano brolių, jo tėvas yra mano tėvas, jo šeima yra mano šeima. Va šitaip.

¹⁰⁷ Visi patriarchai skyrėsi vieni nuo kitų, tačiau buvo vienas tėvas ir tai turi veikti vienu tikslu, o jie atstūmė pagrindinį dėl to, kad jis buvo dvasiškas. Argi To nematote, broliai? Argi nesuprantate, apie ką aš kalbu?

¹⁰⁸ Dabar žiūrėkite ir mes . . . pabaigai: “Eikite į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas. Kas . . .” [Tarpas juostoje—Red.] “Šie ženklai lydės tuos, kurie tikės; Mano Vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis”. Kas tai? Dvasinis apreiškimas. Suprantate? “Jie kalbės naujomis kalbomis. Jei ims gyvates ar išgers mirtinų nuodų, jiems tai nepakenks. Jei dės rankas ant ligonių, tie pasveiks”. Štai kas buvo Nauja Bažnyčia. Štai tokią Bažnyčią Jėzus Kristus, šis Didis, apie kurį skelbė visi pranašai, įkurs. Mes pastebime, Jo Dvasia nusileidžia čia ir pranašauja, jog Jo Dvasia žmonėse sugrįš ir darys tai, ką darė Jis.

¹⁰⁹ Norėčiau baigti štai ką pasakydamas. Turiu dar apie tuziną Raštų vietų, bet mes nebeturime laiko. Suprantate? Tačiau pasiklausykite štai ko. Noriu baigti štai ką pasakydamas. Kiekvienas tikras, gimęs iš naujo Viešpaties pranašas, pamokslininkas, sekmadieninės mokyklos mokytojas, regėtojas, apaštalas, misionierius, kas jis bebūtų, jis trokšta iš visos širdies ir yra taip pripildytas bei pateptas Dievo Dvasia, taip pateptas. Koks bebūtų jo tarnavimas, kas tai bebūtų: pamokslavimas

ar mokymas, ar evangelizacija, ar regėjimų matymas, kas tai bebūtų, jis tai daro Dievo Karalystei. Ir Dievo Dvasia kalbės per tą žmogų ir apreišk Dievo Karalystę.

¹¹⁰ Tuomet mes... Aš baptistas, matau tave, sekmininką, tu mano brolis. Tu nepriklausai baptistų bažnyčiai, o aš priklausau. Vienintelė bažnyčia, kuriai aš priklausiau, buvo baptistų bažnyčia. Tačiau tai nestos man skersai kelio, matau, kad Dievo Dvasia su tavimi. Matau, ko tu sieki. Na, jei aš, baptistas, šitai jaučiu, tai žinoma, kad Asamblėjos, Dievo Bažnyčia, Jungtiniai Sekmininkai, Nepriklausomieji ir visi mes broliai kartu turime suvokti, jog stengiamės darbuotis dėl vieno tikslo. Turėkime dvasinį atpažinimą.

¹¹¹ Dabar paklausykite. Baigdamas išsakysiu paskutinį pažymėjimą. Daug tarp jūsų yra sergančių ir nusilpusių, ir daugelis miega, dvasiškai mirę, nes jie neturi Kristaus Kūno atpažinimo. Sis mūsų turimas ligotas kūnas! Dieve, padėk mums turėti tą Dievo Karalystės apreiškimo ir Dievo meilės atpažinimą savo širdyse, išlietą Šventosios Dvasios, pamėginti ištiesti savo rankas ir tarti: "Mes esame broliai". Suprantate, ką noriu pasakyti? Ir kiekvieną turimą nors ir nedidelę dovaną nepanaudokite, kad save padarytumėte kažkuo dideliu, tegu tai būna Dievo Karalystei, dirbti su kiekvienu, stengtis iškelti Jėzaus Kristaus tikslą, nes Jo Atėjimas arti. Ar tikite tu?

¹¹² Atleiskite, kad taip ilgai jus užlaikiau. Brolis Davidas bus čia rytoj, mokys jus iš Raštų, bet dabar nulenkime minutėlei galvas. [Brolis kalba kita kalba. Sesuo aiškina—Red.]

Kristaus karžygiai, pirmyn,
Mūšin ženkit tuoj,
Jėzaus kryžių nešdami
Prieš save kovon;
Mes nesusiskirstę,
Kūnas vienas mes;
Viena esam mokyme, vilty
Ir meilėje.

Kristaus karžygiai, pirmyn! (jūs tikite, kad
esate tokie? pakelkite ranką)
Mūšin ženkit tuoj, (su kuo?)
Su... (mūsų tikslas) Jėzumi
Einame kovon.

Telaimina jus Dievas. Jūsų pastorius.

DVASIOS ATPAŽINIMAS LIT60-0308
(Discernment Of Spirit)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba pasakytas 1960 m. kovo 8 d., antradienį rytą Pirmojoje Dievo Asamblėjoje Fenikse, Arizona, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2000 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org